

SPECTACOLE

Oana HOLBAN

Ca și cum n-ar fi...

Spectacolul de teatru...un joc, o lume, din care regizorul-idee, textul-cuvânt, actorul-gest, spectatorul-receptor nu pot lipsi. Sunt pământul, aerul, focul, apa. Fără oricare dintre ele, teatrul ar fi mort. Muzica, lumina, costumul, decorul, îmbogățesc, dau culoare acestuia, dar abia după ce lumea a fost întâi construită.

Iar dacă fără regizor teatrul a putut supraviețui, iar coregrafia înlocuiește

din ce în ce mai mult cuvântul, în mod sigur fără actor sau fără spectator teatrul nu are cum să existe. Jocul acesta nu se poate juca decât în doi. Și cât de simplu și frumos poate fi atunci când trebuie să-l joci cu un copil...

Un copil pentru care lumea teatrului nu e o convenție, ci un vis pe care îl are în fața ochilor, e o poveste care în sfârșit se-ntâmplă, un miracol care se lasă descoperit...

Am intrat în Teatrul "Ion Creangă", la "Sânziana și Pepelea", împreună cu trei clase de școlari, și asta după ce am citit pe afiș "SPECTACOL DESTINAT CELOR MICI". Dacă ar fi să vorbesc despre regia semnată de Mihai Manolescu aș putea-o numi cuminte, lipsită de mari invenții. Dacă ar fi să vorbesc despre actori, aș vorbi probabil despre actori entuziaști (Cătălin Dupu), expresivi și mobili (Mihai Verbițchi), plini de umor

(Florina Luican), de lipsa de suplețe a altora (aceea care nu poate fi depășită decât cu vârsta și după multă experiență) sau chiar de o oarecare blazare a unora.

Adevărul este că am încercat să privesc spectacolul cu ochii lor. Ochii copiilor, ochii celor cărora le era destinat. Nu am putut să mă bucur. Am stat cuminte, ca și ei, până la pauză, apoi până la sfârșit. Am râs atunci când în rolul lui Statu-Palmă-Barbă-Cot a intrat în scenă bebe mic – Nestor Petruș, un băiețel de o șchioapă, sau poate cât un cot, a cărui tichie moțată era cu o palmă mai mică decât el. Am aplaudat când totul s-a sfârșit cu bine și am ieșit cu ei, cei mici și zgomotoși din sală.

Am simțit însă o strângere de inimă. Ceva a făcut povestea banală, a făcut jocul trist și pe mine m-a lăsat singură, ca și cum n-ar fi, și atunci ... nu s-ar mai povesti.

